

Sygn. akt XII C 1450/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Prusinowska

Protokolant protokolant sądowy Justyna Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lipca 2020 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko K. W. (1) i E. W.

o zapłatę

1. Uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 26 lipca 2019 r. w sprawie(...)w całości.

2. Zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 77 197,01 zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy sto dziewięćdziesiąt siedem złotych jeden grosz) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 17 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych solidarnie do nieruchomości obciążonej hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 51 000 zł oraz umową zwykłą w kwocie 102 000 zł ustanowionej na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy P. (...)w P. V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr KW (...), a stanowiącej własność pozwanych.

3. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

4. Kosztami postępowania obciąża pozwanych solidarnie i z tego tytułu:

a. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 977 zł tytułem zwrotu części opłaty od pozwu oraz kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

b. nakazuje ściągnąć od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 3860 zł tytułem zwrotu części opłaty od pozwu.

SSO Maria Prusinowska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 10 kwietnia 2019 r. powód U. (...)z siedzibą w W. (REGON (...), NR (...) 251, (...)) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, iż pozwani K. W. (1) (PESEL (...)) oraz E. W. (PESEL (...)) solidarnie mają zapłacić na rzecz powoda kwotę 77 282,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego i poniesionej opłaty skarbowej w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu. Ponadto ograniczenia odpowiedzialności pozwanych solidarnie do nieruchomości obciążonej hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 51 000 zł oraz umową zwykłą w kwocie 102 000 zł ustanowionej

na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy P. (...) V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW nr (...), a stanowiącej własność pozwanych. Powód w wypadku stwierdzenia przez Sąd braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wniósł ponadto o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym, o wydanie nakazu zapłaty i orzeczenie w nim jak w pkt 1 i 2 pozwu. Natomiast w wypadku wniesienia przez pozwanych zarzutów od nakazu zapłaty powód wniósł o utrzymanie wyrokiem nakazu zapłaty w mocy, o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda dalszych kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda. W treści uzasadnienia powód wskazał, że w dniu 4 września 2006 r. pozwani zawarli z Bankiem (...) P. S.A. umowę kredytu nr 206- (...). Spłata umowy kredytu została zabezpieczona hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 51 000 zł oraz umową zwykłą w kwocie 102 000 zł ustanowionej nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy P. (...) w P. V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW nr (...), a stanowiącej własność pozwanych. W związku z niedotrzymaniem warunków spłaty kredytu określonych w umowie, Bank wypowiedział przedmiotową umowę i postawił w stan natychmiastowej wymagalności. Został wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny, który następnie zaopatrzone w klauzulę wykonalności. Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego, Bank prowadził postępowanie egzekucyjne. Co więcej w dniu 18 czerwca 2018 r. cedent na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zbył wierzytelność, wynikającą z tytułu umowy nr (...) na rzecz U. (...) z siedzibą w W.. Tym samym powód wstąpił we wszelkie prawa i obowiązki w/w Banku. Na nabytą od Banku wierzytelność, według stanu na dzień cesji, a także na dzień złożenia niniejszego pozwu, składał się kapitał w wysokości 63 880,18 zł, odsetki (...) 115 158,48 zł oraz koszty (...) 1 800 zł, tj. razem kwota 180 838,66 zł. Powód wskazał, iż pozwem dochodzi jedynie części wymagalnego roszczenia mieszczącego się w ramach w/w wpisu hipotecznego kwoty kapitału 63 880,18 zł oraz odsetek ustawowych liczonych od kwoty kapitału od dnia 12 kwietnia 2016 r. do dnia 10 kwietnia 2019 r. w wysokości 13 402,59 zł (1094 dni x 0,07 stawki). W w/w księdze wieczystej nieruchomości stanowiącej własność pozwanych ujawniono zmiany wierzyciela hipotecznego, tj. wpisano obecnego wierzyciela U. (...) z siedzibą w W. (k. 1-2 akt). W dniu 26 lipca 2019 r. nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sąd nakazał pozwanym K. W. (1) oraz E. W. zapłacić solidarnie na rzecz powoda U. (...) z siedzibą w W. kwotę 77 282,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również kwoty 966,03 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu w postępowaniu nakazowym oraz kwotę 5 417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, i to wszystko w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wnieść w tym terminie zarzuty z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych solidarnie do nieruchomości obciążonej hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 51 000 zł oraz umową zwykłą w kwocie 102 000 zł ustanowionej na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy P. S. w P. V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW nr (...), a stanowiącej własność pozwanych (k. 48 akt). Pismem z dnia 16 września 2019 r. pozwani wnieśli zarzuty przeciwko w/w nakazowi zapłaty wnosząc o uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych oraz kwoty 34 zł tytułem zwrotu opłat skarbowych od pełnomocnictwa, a także rozpoznanie sprawy pod nieobecność pozwanych i ich pełnomocnika. W treści uzasadnienia pozwani wskazali, że nieruchomość stanowiąca ich własność jest obciążona hipoteką umowną zwykłą oraz kaucyjną. Hipoteka umowna zwykła zabezpieczała spłatę kapitału udzielonego kredytu, natomiast hipoteka kaucyjna spłatę odsetek. Zdaniem pozwanych, powód nie wskazał jednoznacznie w jaki sposób określił wysokość dochodzonego przez siebie roszczenia. Pozwani zakwestionowali roszczenie powoda co do zasady, jak i wysokości. Ponadto strony zakwestionowały oświadczenia powoda w sprawie wypowiedzenia umów, wezwań czy zawiadomień, gdyż powód nie udowodnił, że zostały one przedłożone lub wysłane do pozwanych. Co więcej zakwestionowali także bankowy tytuł wykonawczy, który ich zdaniem nie może stanowić dowodu istnienia roszczenia, a tym bardziej jego wysokości, gdyż jest to dokument prywatny. Strona pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia (k. 62-64 akt). Pismem z dnia 8 listopada 2019 r. powód w odpowiedzi na zarzuty pozwanych podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. W treści uzasadnienia powód wskazał na bezzasadność zarzutu przedawnienia podnoszony przez pozwanych z uwagi na to, że przedawnienie wierzytelności hipotecznej nie wpływa na uprawnienia wierzyciela hipotecznego dotyczące dochodzenia zaspokojenia z przedmiotu hipoteki. Zdaniem powoda strona pozwana pomija fakt, iż jest dłużnikiem rzeczowym. Kolejnym zarzutem, z którym nie zgadza się powód jest kwestionowanie przez pozwanych faktu oparcia powództwa o bankowy tytuł egzekucyjny oraz kwestionowanie roszczenia co do zasady jak i wysokości. Również w tym kontekście strona powodowa wskazuje, iż dochodzi jedynie roszczenia zabezpieczonego hipoteką umowną zwykłą oraz hipoteką umowną kaucyjną. Dlatego też, z uwagi na ograniczenia odpowiedzialności

pozwanych do odpowiedzialności rzeczowej, powód ograniczył kwotę dochodzonego roszczenia do kwoty 77 282,77 zł. Powód jednoznacznie wskazał, że wszystkie dokumenty przedłożone przez niego do pozwu, służą wykazaniu spójności pomiędzy wartością zadłużenia wynikającą z przyznanego kredytu, a kwotą stanowiącą wartość przedmiotu sporu. Co więcej wskazał, iż bezpodstawnym jest kwestionowanie przez pozwanych, tego że nie otrzymali oni korespondencji wskazanej w pozwie w tym przykładowo wypowiedzenia umowy, skoro w konsekwencji pozwani zawarli z pierwotnym wierzycielem umowę ugody, na podstawie której uznali oni zadłużenie w kwocie 147 812,73 zł oraz zobowiązali się dokonywać spłaty w miesięcznych ratach. Pozwani nie wywiązali się z zawartej umowy ugody, dlatego Bank pismem z dnia 25 marca 2011 r. odstąpił od w/w umowy ugody oraz poinformował pozwanych, że podjęte zostaną przeciwko nim działania windykacyjne. Ponadto powód wskazał, że pozwani pismem z dnia 16 sierpnia 2012 r. ponownie zwrócili się do Banku z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia z propozycją spłaty kapitału w sprawie dotyczącej przedmiotowej umowy kredytowej. Powyższe pokazuje, że pozwani byli i są nadal świadomi istnienia i wysokości kwoty zadłużenia jak również konieczności jego spłaty. (k. 77-81 akt). Pismem z dnia 16 marca 2020 r. pozwani podtrzymali swoje dotychczasowe stanowisko w niniejszej sprawie (k. 127 akt). Pismem z dnia 20 marca 2020 r. strona powodowa wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów ze wskazanych w treści pisma dokumentów (k. 131 akt). Na rozprawie z dnia 23 stycznia 2020 r. strona pozwana podnosiła, że powód nie wykazał, aby doszło do cesji wierzytelności, nadto kwestionowała wymagalność roszczenia wobec tego, że pozwani nie otrzymali wypowiedzenia kredytu. Powód nie wykazał, aby umowa ta była wypowiedziana zgodnie z jej wymogami (k. 87 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani E. i K. W. (2) w dniu 4 września 2006 r. zawarli z Bankiem (...) S.A. umowę kredytu nr 206- (...). Powyższa umowa pożyczki hipotecznej mogła być wykorzystana przez Pożyczkobiorców na dowolny cel zgodnie z jej § 3. Odsetki od pożyczki zgodnie z § 6 ust 1 i 2 umowy pobierane były według zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym, której wysokość była ustalana w dniu rozpoczynającym pierwszy i kolejne trzymiesięczne okresy obowiązywania stawki referencyjnej, jako suma stawki referencyjnej i stałej marży. Z kolei zmiany stawki referencyjnej następowały w dniu wymagalności raty spłaty pożyczki i odsetek. Co więcej zgodnie z § 7 ust. 1 i 4 umowy, w dniu zawarcia umowy stawka referencyjna wynosiła 4,2000 %, marża 3,9 p.p., a oprocentowanie pożyczki 8,1000 % w stosunku rocznym. Natomiast rzeczywista roczna stopa procentowa pożyczki wynosiła 10,06 %. W odniesieniu do prowizji należnej Bankowi od udzielonej pożyczki, zgodnie z Taryfą, w wysokości 1,2 % kwoty pożyczki, to jest kwota 1 224 zł została potrącona przez Bank z wypłaconej kwoty pożyczki, a szacunkowy całkowity koszt pożyczki, w dniu zawarcia umowy wynosił 75 937,13 zł (§ 10 ust. 1 i 3 umowy). Zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 umowy zabezpieczeniem spłaty pożyczki była hipoteka zwykła w kwocie 102 000 zł zabezpieczająca spłatę kapitału oraz hipoteka kaucyjna do kwoty 51 000 zł zabezpieczająca spłatę odsetek, na nieruchomości zlokalizowanej w miejscowości Z., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy P. (...)w P. V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW nr (...), a stanowiącej własność Pożyczkobiorców. Nadto zgodnie z § 12 ust. 2 umowy Pożyczkobiorcy mieli spłacić zadłużenie z tytułu kredytu i odsetek, w ratach annuitetowych do dnia 3 września 2021 r., z kolei zgodnie z § 18 ust. 1 umowy niespłacenie przez Pożyczkobiorców części albo całości raty w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej spłaty staje się zadłużeniem przeterminowanym. Odnosnie wypowiedzenia umowy, zgodnie z § 22 umowy Bank może wypowiedzieć umowę pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty w przypadku niedokonania spłaty dwóch kolejnych spłat w terminach określonych przez Bank w wysłanych do Pożyczkobiorców i poręczycieli dwóch kolejnych przypomnień albo naruszenia przez Pożyczkobiorców postanowień umowy. Bank powiadomi Pożyczkobiorców i poręczycieli o wypowiedzeniu listem poleconym lub poprzez doręczenie do rąk własnych – za zwrotnym potwierdzeniem odbioru – wyznaczając termin spłaty zadłużenia. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni licząc od dnia doręczenia wypowiedzenia Pożyczkobiorcom. Bank może dochodzić swoich należności w trybie postępowania egzekucyjnego, po upływie terminu wypowiedzenia. Co więcej zgodnie z § 26 umowy Bank miał prawo do powierzenia osobie trzeciej, działającej na rzecz Banku, wszelkich czynności zmierzających do dochodzenia nieuiszczonej, wymagalnej należności wynikającej z umowy pożyczki. Z kolei zgodnie z § 31 umowy Pożyczkobiorcy odpowiadają solidarnie za zadłużenie wynikające z umowy. W związku z niedotrzymaniem warunków spłaty kredytu określonych w w/w umowie, Bank wypowiedział przedmiotową umowę pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty pożyczki pismem z dnia 5 czerwca 2007 r. Następnie w wyniku dalszego nieregulowania należności rat umowy pożyczki Bank wystawił przeciwko pozwanym

w dniu 14 marca 2008 r. Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...), który następnie postanowieniem z dnia 6 maja 2008 r. zaopatrzył w klauzulę wykonalności. Dnia 22 kwietnia 2009 r. została pomiędzy Bankiem a pozwanymi zawarta umowa ugody, na mocy której pozwani uznali zadłużenie wynikające z w/w umowy pożyczki hipotecznej nr 206- (...), które obecnie wynosiło 147 812,73 zł. Zgodnie z § 3 ust. 1 umowy ugody pozwani zobowiązali się do zapłaty zadłużenia w łącznej kwocie 116 000 zł w następujących ratach: jednorazowa wpłata kwoty 20 000 zł w terminie 30 dni od dnia zawarcia niniejszej umowy ugody i 48 rat miesięcznych w kwocie 2 000 zł, płatnych od czerwca 2009 r. w terminie do 25 dnia każdego miesiąca. Natomiast zgodnie z § 5 ust. 1 umowy ugody bank miał nie dochodzić roszczeń na drodze postępowania egzekucyjnego w przypadku wywiązania się przez pozwanym z warunków spłaty zadłużenia zawartych w niniejszej umowie. Z kolei zgodnie z § 8 umowy ugody Bank mógł odstąpić od niniejszej umowy w przypadku, gdy wierzytelność objęta umową nie zostanie spłacona w terminie ustalonym w umowie ugody albo zostanie ujawnione świadome działanie pozwanym na szkodę Banku zmierzające do uniknięcia spłaty zadłużenia, a w szczególności podanie fałszywych danych lub zatajenie informacji niezbędnych do dokonania oceny sytuacji majątkowej pozwanym albo pozwani nie będą realizowali warunków umowy. Ostatecznie w związku z niewywiązywaniem się z warunków umowy ugody przez pozwanym, Bank pismem z dnia 2 września 2010 r. wezwał pozwanym do zapłaty i wypowiedział umowę ugody z dnia 22 kwietnia 2009 r. dotyczącej umowy pożyczki hipotecznej nr 206- (...) z dnia 4 września 2006 r. Z kolei pismem z dnia 25 marca 2011 r. Bank poinformował pozwanym o odstąpieniu od umowy ugody. Rozwiązanie umowy ugody nastąpiło ze skutkiem natychmiastowym wraz z doręczeniem pozwanym niniejszego oświadczenia. Odstąpienie od ugody spowodowało, iż Bank podjął przeciwko pozwanym czynności windykacyjne. Ponadto pismem z dnia 1 kwietnia 2011 r. Bank ponownie wezwał pozwanym do zapłaty zadłużenia w ciągu 7 dni licząc od dnia doręczenia niniejszego wezwania. Następnie pismem z dnia 24 lipca 2012 r. Bank ponownie wezwał pozwanym do zapłaty. Jednocześnie pismem z dnia 16 sierpnia 2012 r. pozwani zwrócili się do Banku z ponownym wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia z propozycją spłaty kapitału w sprawie dotyczącej w/w umowy pożyczki hipotecznej, wskazując, iż ich obecna sytuacja finansowa jest na tyle zadowalająca, iż pozwoli im na stopniowe wyjście z impasu, dlatego też wnoszą o przychylenie się do zaproponowanych przez nich warunków spłaty zadłużenia.

Dowód: umowa pożyczki hipotecznej nr 206- (...) z dnia 4 września 2006 r. (k. 4-8 akt), wypowiedzenie umowy pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty pożyczki z dnia 5 czerwca 2007 r. (k. 9, 10 akt), bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 14 marca 2008 r. (k. 11 akt), umowa ugody z dnia 22 kwietnia 2009 r. (k. 12 akt), wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy ugody z dnia 2 września 2010 r. (k. 13, 14, 110 akt), odstąpienie od umowy ugody z dnia 25 marca 2011 r. (k. 82, 83 akt), wnioski pozwanym o ponowną restrukturyzację zadłużenia wynikającego z w/w umowy pożyczki hipotecznej z dnia 4 września 2006 r. (k. 84-85 akt), ponowne wezwanie do zapłaty z dnia 1 kwietnia 2011 r. (k. 113 akt), kolejne wezwanie do zapłaty z dnia 24 lipca 2012 r. (k. 116 akt);

Następnie w dniu 18 czerwca 2018 r. cedent na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zbył wierzytelność wynikającą z tytułu umowy nr (...) na rzecz U. (...) z siedzibą w W.. Tym samym powód wstąpił we wszelkie prawa i obowiązki w/w Banku. Na nabytą od Banku wierzytelność, według stanu na dzień cesji składał się:

- kapitał – 63 880,18 zł,
- odsetki (...) S.A. – 115 158,48 zł,
- koszty (...) S.A. – 1 800 zł

W związku z powyższym łączna kwota zadłużenia stanowiła na dzień dokonania cesji 180 838,66 zł. Pismem z dnia 16 sierpnia 2018 r. pozwani zostali zawiadomieni przez powoda o cesji wierzytelności. Taka sama sytuacja miała miejsce z informacją o przeniesieniu hipoteki w związku ze skutecznym przeniesieniem wierzytelności Banku na nabywcę, tj. U. (...), pismem z dnia 22 marca 2019 r. Ponadto w dacie cesji organem zarządzającym powoda był (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółka Akcyjna z (...) w W. przy ul. (...) (KRS (...)), w związku z tym powód U. (...) miał swoją siedzibę w W.. Jednak w następstwie podjętych uchwał doszło do zmiany organu zarządzającego funduszem i od dnia 5 czerwca 2019 r. nowym organem zarządzającym jest (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółka Akcyjna z (...) w K. (KRS (...)), w związku z czym powód obecnie swoją siedzibę posiada w K..

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 18 czerwca 2018 r. (k. 17-24 akt), oświadczenie z dnia 15 lutego 2019 r. (k. 25, 107 akt), oświadczenie dla Portfela III z dnia 3 lipca 2018 r. (k. 26, 108 akt), zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 16 sierpnia 2018 r. (k. 28, 30 akt), zawiadomienie o przeniesieniu hipoteki z dnia 22 marca 2019 r. (k. 29, 31 akt), odpis zwykły księgi wieczystej nr (...) (k. 32-35 akt), odpis (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółka Akcyjna (k. 38-39, 104-106 akt), aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności do funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 18 czerwca 2018 r. (k. 92 akt), odpis (...) S.A. (k. 95-99 akt), wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w W.VII Wydział Cywilny Rejestrowy (k. 100-103 akt), odpis KRS Forum T. (...) Spółka Akcyjna z (...) w K. (k. 134- 136 akt);

Postanowieniem z dnia 8 października 2018 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym P. (...) w P. T. Z. w sprawie egzekucyjnej przeciwko pozwanym o sygn. akt(...) umorzył postępowanie z uwagi na wnioski wierzyciela.

Dowód: postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym P. (...) w P. T. Z. w sprawie o sygn. akt (...) z dnia 8 października 2018 r. (k. 15-16 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentów. Zgodnie z treścią art. 244 § 1 KPC za dokumenty urzędowe należy traktować takie, które sporządzone są w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania i stanowią one dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Na zasadzie art. art. 245 KPC dokument prywatny stanowi dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W niniejszej sprawie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowiły wyłącznie dowody z dokumentów. Strona powodowa oparła swoje roszczenie przede wszystkim o dowód z prawidłowo wystosowanych do pozwanych wezwań do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy, ponadto wskazywała na odpowiedzialność rzeczową pozwanych z uwagi na charakter zabezpieczenia umowy pożyczki kredytowej w postaci hipoteki umownej zwykłej oraz hipoteki umownej kaucyjnej. Strona powodowa wskazywała także na pełną świadomość pozwanych co do zadłużenia i konieczność jego spłaty poprzez fakt zawarcia przez Bank z nimi umowy ugody oraz późniejsze ich wnioski o restrukturyzację długu. W ocenie Sądu strona powodowa wykazała skuteczność wypowiedzenia umowy w/w pożyczki hipotecznej oraz wezwań pozwanych do zapłaty zaległości. Ponadto jednoznacznie wskazała na zasadność dochodzonego roszczenia z uwagi na rzeczową odpowiedzialność pozwanych. Dokumenty przedstawione przez powoda jako dowód były kompletne i tworzyły chronologię czynności podejmowanych przez Bank, a następnie powoda co do kroków odzyskiwania zaległych należności od pozwanych. Na ich podstawie można było w sposób oczywisty stwierdzić roszczenie z jakim wystąpił powód.

Sąd zważył, co następuje:

Nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 26 lipca 2019 r. należało w całości uchylić z uwagi na art. 493 §4 kpc.

(pkt 1 sentencji wyroku). Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w niemalże w całości. Powód domagał się w niniejszej sprawie zasądzenia od pozwanych na swoją rzecz kwoty 77 282,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także obciążenia pozwanego kosztami procesu i zasądzenia od niego kosztów sądowych oraz zastępstwa procesowego. Stosownie do treści art. 720 § 1 KC przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej (§ 2 cyt. przepisu).

Pozwani zawarli z (...) S.A. w dniu 4 września 2006 r. umowę pożyczki hipotecznej, na mocy której Bank udzielił pozwanym pożyczki w łącznej kwocie 75 937,13 zł, a pozwani zobowiązali się do jej zwrotu wraz z należnymi odsetkami, a także do uiszczenia opłat i prowizji należnych Bankowi zgodnie z umową. Istotnym w niniejszej sprawie jest fakt zabezpieczenia należności pożyczkowych dwiema hipotekami zwykłą oraz kaucyjną na nieruchomości stanowiącej przedmiot własności pozwanych. W pierwszej kolejności wskazać należy, że okoliczności sprawy pozostawały między

stronami co do zasady bezsporne. Pozwani nie kwestionowali okoliczności faktycznych dotyczących zawarcia umowy pożyczki, jej kwoty czy wysokości miesięcznej raty. Świadczy o tym umowa ugody pomiędzy Bankiem a pozwanymi, której celem było ułatwienie spłaty zadłużenia przez pozwanych. Pozwani przyznali także w sposób dorozumiany, że kwota pożyczki została im przekazana zgodnie z terminami wskazanymi w treści umowy. Z kolei spornym pozostawał fakt i sposób wypowiedzenia umowy pożyczki oraz doręczenia wezwań do zapłaty. Pozwani twierdzili, iż nie otrzymali dokumentu wypowiedzenia umowy pożyczki oraz, że nie doszło do skutecznej cesji wierzytelności. W kolejnych pismach kierowanych do Banku pozwani podawali także, iż sytuacja w ich gospodarstwie domowym była ciężka oraz z uwagi na spiętrzenie spraw rodzinnych i zawodowych nie byli w stanie regulować swoich zobowiązań. Wykazali wolę spłaty w ostatnim z pism, argumentując faktem stopniowego obecnie wychodzenia z impasu. Cała linia obrony pozwanych opierała się wyłącznie na zarzucie nieskuteczności dokonanego przez Bank wypowiedzenia przedmiotowej umowy, braku skuteczności cesji wierzytelności, wzmocnione zarzutem przedawnienia roszczenia z uwagi na znaczny już upływ czasu. Sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego doszedł do przekonania, że żądanie zgłoszone przez powoda zasługuje na uwzględnienie. Pozwani nie zdołali skutecznie zakwestionować roszczenia co do zasady, jak i jego wysokości. Wysokość kwot składających się ostatecznie na sumę roszczenia głównego były zgodne z obowiązującymi przepisami, postanowieniami umownymi, a ich jasne odzwierciedlenie znajduje się w dokumentach wystawionych przez Bank. Zgodnie bowiem z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 KC i art. 232 KPC, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że pozwani składając zarzuty od nakazu zapłaty powinni udowodnić fakty, które w ich ocenie świadczą o zasadności tego pisma procesowego. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego.

Pozwani nie zdołali także zakwestionować prawidłowości dokonanej przez wierzyciela pierwotnego cesji wierzytelności na rzecz powoda.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W świetle powyższego, w okolicznościach niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż mocą umowy sprzedaży nastąpił skuteczny przelew przedmiotowej wierzytelności na powoda. W sprawie nie budził wątpliwości fakt, że pozwani zostali powiadomieni o przelewie wierzytelności poprzez skierowane do nich pisma z dnia 16 sierpnia 2018 r. Co istotne Bank nie musiał uzyskać zgody dłużnika na przelew wierzytelności. Wskazać bowiem należy, że z dniem 13 stycznia 2009 r., ustawą z dnia 4 września 2008 r. o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 231, poz. 1546), uchylono przepis art. 92c ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz. U. z 2012 poz.1376), który regulował obowiązek uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z bankiem, na przelew wierzytelności banku na rzecz towarzystwa funduszy inwestycyjnych tworzącego fundusz sekurytyzacyjny albo na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego. Uchylenie tego przepisu oznacza zniesienie obowiązku uzyskania zgody dłużnika banku na przelew wierzytelności banku na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego.

Co więcej, jak zauważył Sąd, pozwani nie kwestionowali możliwości i prawa Banku do wypowiedzenia umowy pożyczki z uwagi na to, że nie realizowali oni terminowo swoich zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy, co sami przyznali. Podnosili jedynie, że nie byli w stanie spłacać pożyczki, zaś wezwania do zapłaty, a następnie wypowiedzenia umowy, nie zostały im prawidłowo doręczone. Zdaniem Sądu taka argumentacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Zaznaczyć bowiem trzeba, że Bank kierował do pozwanych korespondencję na adres, którym pozwani posługiwali się również w toku niniejszego postępowania (odbiór korespondencji sądowej kwitowali przy tym własnoręcznymi podpisami). Należy przy tym zauważyć, że Bank w drodze pomocy pozwanym w spłacie zadłużenia zawarł z nimi umowę ugody i wspólnie zostały ustalone nowe dogodniejsze warunki spłaty przedmiotowej pożyczki dla pozwanych. Pozwani jednak nie dotrzymali warunków tej umowy, w związku z czym Bank również i ją wypowiedział. Znamienne jest przy tym, że pozwani nie wywiązywali się z umowy pożyczki od niemalże samego początku. Umowa pożyczki została zawarta we wrześniu 2006 r., natomiast pierwsze wypowiedzenie miało miejsce już w połowie

roku 2007, a Bankowy Tytuł Egzekucyjny wystawiono w marcu 2008 r. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, że umowa pożyczki, będąca podstawą dochodzonego roszczenia, nie była na żadnym etapie kwestionowana przez stronę pozwaną. W toku procesu pozwani próbowali jedynie przedstawić okoliczności związane z trudnościami w spłacie wymagalnego zobowiązania, co zdaniem Sądu nie ma żadnego znaczenia dla przedmiotu sprawy, a tym bardziej nie może doprowadzić do sytuacji, w której pozwani nie musieliby płacić wynikającej z postanowień umowy kwoty jedynie z tej przyczyny, że mają zobowiązania wobec kilku banków. Nie wykazali przy tym, by ogłoszono względem nich upadłość, czy też by toczyły się wobec nich postępowania egzekucyjne. Przechodząc w tym miejscu do zarzutu przedawnienia roszczenia podnoszonego przez pozwanych, w ocenie Sądu, również on nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z treścią art. 77 KWH, nie przedawniają się roszczenia wierzycieli, które zostały uprzednio przez nich zabezpieczone hipotecznie na majątku dłużnika. Tym samym wskazany wyżej artykuł wprowadza ogólną regułę, że przedawnienie wierzytelności hipotecznej nie wpływa na uprawnienia wierzyciela hipotecznego. Co więcej art. 77 KWH ma przy tym zastosowanie bez względu na to, czy właścicielem przedmiotu hipoteki jest dłużnik osobisty, czy też osoba trzecia. W związku z tym w zakresie odpowiedzialności rzeczowej powództwo powinno zostać uznane za zasadne. Jednocześnie zgodnie z art. 319 KPC, który wskazuje, że jeżeli pozwany ponosi odpowiedzialność z określonych przedmiotów majątkowych albo do wysokości ich wartości, sąd może, nie wymieniając tych przedmiotów ani ich wartości, uwzględnić powództwo zastrzegając pozwanemu prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności, sąd zasądził świadczenie z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych do przedmiotu hipoteki. Warto w tym miejscu wskazać także na głos doktryny i zaznaczyć, iż przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą tylko skutki w sferze obligacyjnej. Nie pozbawia natomiast wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z nieruchomości, co oznacza, że właścicielowi nieruchomości obciążonej nie przysługuje zarzut przedawnienia, i to niezależnie od tego, czy jest też dłużnikiem osobistym, czy wyłącznie rzeczowym (Komentarz E. G. i H. C. do art. 77 u.k.w.h.). Zgodnie bowiem z art. 117 § 1 i 2 KC, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. W wyżej wymienionym przypadku, odpowiedzialność rzeczowa jest wyłączna, dłużnik osobisty może bowiem obronić się zarzutem przedawnienia, jeżeli nie jest jednocześnie dłużnikiem rzeczowym. W związku z tym, Sąd uwzględniając powództwo przy zgłoszonym przez pozwanych zarzucie przedawnienia ograniczył ich odpowiedzialność do obciążonej zabezpieczeniami hipotecznymi nieruchomości, zgodnie z żądaniem pozwu przez powoda. Ponadto, również zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą tylko skutki w sferze obligacyjnej. Nie pozbawia natomiast wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z nieruchomości co oznacza, że właścicielowi nieruchomości obciążonej nie przysługuje zarzut przedawnienia i to niezależnie od tego, czy jest też dłużnikiem osobistym, czy tylko rzeczowym. Odpowiedzialność rzeczowa jest wyłączna, dłużnik osobisty może bowiem obronić się zarzutem przedawnienia jeżeli nie jest jednocześnie dłużnikiem rzeczowym (art. 117 KC). Jeżeli nim jest, a dojdzie do przedawnienia i dłużnik zgłosi taki zarzut, to będzie odpowiadał tylko rzeczowo, a sąd, uwzględniając powództwo, ograniczy zgodnie z art. 319 KPC jego odpowiedzialność do obciążonej nieruchomości. Przepis ten wzmacnia pozycję prawną wierzyciela hipotecznego w stosunku do właściciela obciążonej nieruchomości (wyr. SA we Wrocławiu z dnia 26.01.2012 r., sygn. akt I ACa1374/11).

Z związku z powyższym przepis art. 77 KWH wzmacnia pozycję prawną wierzyciela hipotecznego w stosunku do właściciela obciążonej nieruchomości, jak również przepis ten chroni wierzyciela, który uzyskał hipotekę na nieruchomości dłużnika przed skutkami przedawnienia. Sąd, w ślad za stanowiskiem strony powodowej, przyznał, że pozwani w swojej ocenie pominęli fakt, iż są dłużnikami rzeczowymi. Dlatego też w rezultacie właścicielowi przedmiotu hipoteki nie przysługuje zarzut przedawnienia jako skuteczny środek obrony przeciwko powództwu wierzyciela hipotecznego. Tym samym strona powodowa jako wierzyciel hipoteczny, którym stał się w drodze skutecznej cesji wierzytelności, jest uprawniona do korzystania z zabezpieczenia hipotecznego na nieruchomości, stanowiącej własność pozwanych. Natomiast pozwani jako właściciele nieruchomości obciążonej hipoteką pozostają w dalszym ciągu dłużnikami rzeczowymi strony powodowej, zgodnie z treścią art. 65 KWH. W konsekwencji powyższego, Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 77 197,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,

liczonymi od dnia 17 kwietnia 2019r. do dnia zapłaty, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych solidarnie do nieruchomości obciążonej hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 51 000 zł oraz umowną zwykłą w kwocie 102 000 zł ustanowionej na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy P. (...)w P. V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr KW (...), a stanowiącej własność pozwanych. Natomiast w pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił. Oddalenie powództwa nastąpiło co do kwoty 85,76 zł nieprawidłowo skapitalizowanych przez powoda odsetek.

O roszczeniu odsetkowym Sąd orzekł w granicach żądania pozwu na podstawie art. 455 KC oraz art. 481 § 1 i 2 KC. (pkt 2 i 3 sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi w całości solidarnie pozwanych jako stronę przegrywającą niniejszą sprawę. W związku z tym zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 977 zł tytułem zwrotu części opłaty od pozwu oraz kwotę 5 417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał ściągnąć od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 2883 zł tytułem zwrotu części opłaty od pozwu. Prawnym wsparciem rozstrzygnięcia o nich były przepisy art. 98 KPC, ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 755 z późn. zm.) § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138 z późn. zm.). (pkt 4 a i b sentencji wyroku).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Maria Prusinowska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie, w dniach od 24 lipca do 21 sierpnia 2020 r. urlop,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanych,
3. Za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

P., dnia 26 sierpnia 2020 r.

SSO Maria Prusinowska